

დანიელის წიგნი — ოცდამეექვსე ნომერი

ნაბუქოდონოსორის წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმი: მილერიტული მოძრაობის ისტორიული საგზაო ნიშნებისა და ულას მდინარის დალუქული ხილვის გაცხადება

Jeff Pippenger

2023-12-31

დანიელის პირველი თავი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიას 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. დანიელის მეოთხე თავიც ასევე ეხება პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიას ძვ. წ. 723 წლიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. ცხადია, ამის დანახვა შეუძლებელია „ხაზი ხაზზე“-ს უკანასკნელი წვიმის მეთოდოლოგიის გარეშე.

ნაბუქოდონოსორი, მეოთხე თავში, მეტად რთული წინასწარმეტყველური სიმბოლოა. მნიშვნელოვანია, გავიხსენოთ, რას წარმოადგენს იგი, როდესაც ვიწყებთ ულას მდინარის ხილვის განბეჭდვის განხილვას უილიამ მილერის ისტორიაში. ნაბუქოდონოსორის მეორე სიზმარი, უილიამ მილერის მეორე სიზმარის მსგავსად, წარმოადგენდა ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამს“, რომელიც ის წინასწარმეტყველური ძაფია, მთელ დანიელის წიგნს რომ ერთად ქსოვს. როდესაც დანიელმა განმარტა ნაბუქოდონოსორის მეოთხე თავის სიზმარი, მან გააფრთხილა იგი მომავალი სამსჯავროს შესახებ და ამით წინასახედ წარმოადგინა პირველი ანგელოზის უწყება, რომელიც ისტორიაში შევიდა „დასასრულის ჟამს“, 1798 წელს.

როცა მოვიდა ის განკითხვა, რომლის შესახებაც ნაბუქოდონოსორს მიეცა გაფრთხილება, მისი მოსვლა განასახიერებდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როცა დაიწყო საგამომძიებლო განკითხვა. მეოთხე თავში, როგორც დანიელის მიერ გადმოცემული გამაფრთხილებელი უწყება, ისე იმ გაფრთხილებასთან დაკავშირებული განკითხვის დადგომა, წარმოდგენილი იყო სიტყვით „საათი“. ნაბუქოდონოსორის განკითხვის „საათი“ წარმოადგენდა ღვთის განკითხვის „საათს“ პირველი ანგელოზის უწყებაში. იგი ასევე განასახიერებდა საკვირაო კანონის „საათს“, როდესაც იწყება ღვთის აღმასრულებელი განკითხვა. დანიელის მეოთხე თავის ის მონაკვეთი, რომელიც წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყების მოსვლას 1798 წელს და მესამე ანგელოზის მოსვლას 1844 წლის 22 ოქტომბერს, რაც სიმბოლურად აღნიშნულია სიტყვით „საათი“, შემდეგ კვლავ მეორდება და ფართოვდება. გამეორებისა და გაფართოების ხერხი წინასწარმეტყველური ხერხია, რომელიც წინასწარმეტყველებებში მრავალგზის გვხვდება, განსაკუთრებით კი დანიელის წიგნში.

როცა ნაბუქოდონოსორი სამსჯავროს „საათს“, „შვიდ ჟამს“, მიაღწია, მაშინ დაიწყო მისი სამსჯავრო; და როგორც ჩრდილოეთის მეფე, იგი შემდეგ განასახიერებდა ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოზე 723 წ. ძვ. წ. მოწეულ სამსჯავროს. მას მიეცა მხეცის გული, ხოლო მხეცი ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში სამეფოს ნიშნავს; და 723 წ. ძვ. წ.-დან 1798 წლამდე იგი განასახიერებდა წარმართობის იმ ორ სახეს, რომლებიც ასე ხშირად

არის დანიელის წიგნის საგანი.

ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში, რომლებიც ათას ორას სამოც წელიწადს წარმოადგენენ, იგი წარმოსახავდა წარმართულ გამაპარტახებელ ძალას; ხოლო შემდეგ, კიდევ ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში, რომლებიც ათას ორას სამოც წელიწადს განასახიერებენ, იგი წარმოსახავდა პაპის გამაპარტახებელ ძალას. ორივე გამაპარტახებელი ძალის გული ერთი და იგივე იყო, რადგან პაპიზმი არის უბრალოდ წარმართობა, ქრისტიანობის აღსარებით შემოსილი.

„დღეთა დასასრულს“, რომელიც დანიელის მეთორმეტე თავში მითითებული სიმბოლოა და 1798 წელს „აღსასრულის ჟამს“ აღნიშნავს, მისი სამეფო მას აღუდგა. დანიელის მეოთხე თავის მოწმობა და წინასწარმეტყველების სული მიუთითებს, რომ როდესაც მისთვის მისი სამეფო აღდგა „დღეთა დასასრულს“, იგი მოქცეული კაცი იყო. ამის შემდეგ იგი ოთხი მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტების წინასწარმეტყველურ სიმბოლოდ იქცევა. იგი ხდება წინასწარმეტყველური დამაკავშირებელი რგოლი წარმართობის გველშაპურ ძალასა, რომელსაც იგი თავისი „შვიდი დროის“ პირველ ნახევარში წარმოადგენდა, და მხეცის ძალას შორის, რომელსაც იგი თავისი „შვიდი დროის“ უკანასკნელ ნახევარში წარმოადგენდა. როგორც ამ ორი ძალის სიმბოლო, რომელიც 1798 წელს აღდგენილ სამეფოდ დგას, იგი შემდეგ წარმოადგენს მესამე გამაპარტახებელ ძალას (ცრუ წინასწარმეტყველს), რომელსაც სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში უნდა ებატონა, ვიდრე ტვიროსის მეძავი დავიწყებული იყო. როგორც ბაბილონის მეფე, ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ დამაკავშირებელ რგოლს იმ სამ ძალას შორის, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში თანამედროვე ბაბილონად იქცეოდნენ და შემდეგ მსოფლიოს არმაგედონისკენ მიჰყავთ.

იგი აგრეთვე წარმოადგენდა შეერთებული შტატების, როგორც მიწის მხეცის, დაბადებას, რომელიც 1798 წელს კრავად დაიწყო და სიმბოლურად მის მოქცეულ გამოცდილებაში გამოიხატა. ამავე დროს იგი წარმოადგენდა მიწის მხეცის ორ რქასაც, რომლებიც, როგორც რესპუბლიკანიზმი და პროტესტანტიზმი, შეერთებული შტატების ძალას განასახიერებდნენ, და სწორედ ამან მისცა მას შესაძლებლობა, სამყაროში ყველაზე ხელშეწყობილ ერად ქცეულიყო. მაგრამ იმ სამოცდაათი სიმბოლური წლის დასასრულს ეს ორი რქა უკვე განდგომილ რესპუბლიკანიზმად და განდგომილ პროტესტანტიზმად იქნებოდა წარმოდგენილი, და ორივე რქა ორ კლასად დაიყოფოდა. რესპუბლიკანიზმის რქა შედგებოდა დემოკრატიული პარტიისგან, რომელიც ღიად უგულბებლყოფდა კონსტიტუციის წმინდა პრინციპებს, და რესპუბლიკური პარტიისგან, რომელიც თავს კონსტიტუციის დამცველად და ქომაგად აცხადებდა, მაგრამ სინამდვილეში კონსტიტუციის წმინდა პრინციპებს უარყოფდა, და ირჩევდა ტრადიციებსა და ჩვეულებებს, რათა იმ წმინდა დოკუმენტში ჩადებული პრინციპებისთვის გადაესწრო.

ორი მხარე ქრისტეს დროს სადუქვევლებითა და ფარისევლებით იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი. სადუქვევლებისა და ფარისევლების სული ასევე გამოვლინდებოდა განდგომილი პროტესტანტიზმის რქაში: ერთი ჯგუფი იცავდა კვირა დღის

თაყვანისცემას, ხოლო მეორე — შაბათისას. ნაბუქოდონოსორის მოქცეული მდგომარეობა „დღეთა დასასრულს“, 1798 წელს, შესაფერისად წარმოადგენს ამერიკის შეერთებულ შტატებს და მიწის მხეცის ორივე რქას. სამივე სიმბოლო — მიწის მხეცი და მისი ორი რქა — განწესებული იყო, რომ კრავიდან დრაკონად გადაქცეულიყო.

ნაბუქოდონოსორი, თავისი „შვიდი ჟამის“ დასასრულს, წარმოადგენდა იმ კავშირს, რომელმაც მისი პირდაპირი ბაბილონის სამეფო განსაზღვრა როგორც უკანასკნელ დღეებში არსებული თანამედროვე ბაბილონის სიმბოლო, რომელიც შედგება გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველისგან. იგი ასევე წარმოადგენდა იმ სამ წინასწარმეტყველურ არსებას, რომელთაც განასახიერებს ორკეცრქიანი მიწის მხეცი, რომელიც ცხვრიდან გველეშაპად იცვლება იმ სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში, როცა ტვიროსის მეძავი დაიწყოებულია. ღრმად საგულისხმოა, რომ მისი პირდაპირი სამეფო სწორედ ის სამეფოა, რომელიც განასახიერებს იმ სამეფოს, რომელიც სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში მეფობს.

ნებუქადნეცარის მეოთხე თავის სიმბოლიკა უნდა დაედოს პირველი თავის თავზე. როდესაც ეს გამოყენება ხდება, იგი აერთიანებს მილერიტული ისტორიის გზის ნიშნებს და ადასტურებს ულაის მდინარის ხილვის რამდენიმე ჭეშმარიტებას, რომლებიც იმ დროს იქნა გახსნილი. მილერიტული მოძრაობის საფუძველი და ცენტრალური სვეტი იყო დანიელის მერვე თავის, მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლების კითხვა და პასუხი. კითხვა იყო: „როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ურჯულოების შესახებ, რათა საწმიდარიცა და მხედრობაც გათელილ იქნეს?“

ბიბლიაში დამატებულ ასობით, თუ არა ათასობით, სიტყვათაგან მხოლოდ დამატებული სიტყვა „მსხვერპლი“ არის ის, რომელსაც შთაგონება მიუთითებს, როგორც ტექსტს არაკუთვნილს. როდესაც ეს სიტყვა სათანადოდ ამოიღება, აშკარად ირკვევა, რომ „ყოველდღიური და დანაშაული“ ორი განსხვავებული გამაპარტახებელი ძალაა. და უაიტი კონკრეტულად მიუთითებს, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანური სიბრძნით არის დამატებული და ტექსტს არ ეხება; ხოლო იმავე მონაკვეთში იგი ასევე აღნიშნავს, რომ მილერიტები მართებულნი იყვნენ, როცა „ყოველდღიურს“ წარმართობად განსაზღვრავდნენ. მეცამეტე მუხლის კითხვის შიგნით არსებული გრამატიკული ტერმინები ქრისტემ ზუსტად განსაზღვრა და უაიტის ნაწერების მეშვეობით წარმოაჩინა; და როდესაც მათ არეგულირებს თავად ტექსტები და დამატებული შთაგონებული მითითებები, კითხვა არის: „რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა წარმართობისა და პაპობის, ამ ორი გამაპარტახებელი ძალის შესახებ, რომელთაც უნდა დაეთრგუნათ როგორც საწმიდარი, ისე ღვთის ერი?“

ამგვარად, როდესაც ნაბუქოდონოსორი განთავსებულია „აღსასრულის ჟამში“, 1798 წელს, იგი მოქცეულ კაცს წარმოადგენს და, შესაბამისად, წარმოადგენს „გონიერთ“, რომლებიც გაიგებდნენ ადვენტიზმის ცენტრალურ სვეტსა და საფუძველს. მისი მოქცევა მიუთითებს იმ „გონიერთზე“, რომელთაც ესმოდათ „ცოდნის გამრავლება“, რომელიც იმ დროს იქნა გახსნილი; ხოლო მისი საკუთარი წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმი პირდაპირ ასახავს იმ ისტორიას, რომელიც არის ამ კითხვის საგანი:

„როდემდე გასტანდა ხილვა გამაპარტახებელი ძალის შესახებ — წარმართობისა და პაპობისა — რომელიც თელავდა ღვთის ხალხს (ლაშქარს) და ღვთის საწმიდარს?“ როგორც „გონიერი ქალწულის“ სიმბოლო, რომელსაც ესმის „ცოდნის გამრავლება“, იგი წარმოადგენს უილიამ მილერს, რადგან მილერი იმათ სიმბოლოა, ვინც იყვნენ „გონიერნი“ იმ ისტორიაში, რომელიც დაიწყო „აღსასრულის ჟამში“, 1798 წელს.

ნაბუქოდონოსორი არის „აღსასრულის ჟამის“ სასაზღვრო ნიშნის სიმბოლო, და როდესაც იგი პირველ თავს დაედება, იგი ასევე წარმოადგენს იმ ჟამს პირველი ანგელოზის მოსვლას, რადგან მეოთხე თავში „ჟამი“, როდესაც დანიელი ნაბუქოდონოსორს გამაფრთხილებელ ცნობას აწვდის, აღნიშნავს, თუ როდის მოვიდა პირველი ანგელოზი, და ეს იყო 1798 წელი. „ჟამი“, როდესაც ნაბუქოდონოსორის სამსჯავრო მოიწია, წარმოადგენდა იმ „ჟამს“, როდესაც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო ღვთის საგამომძიებლო სამსჯავრო. მეოთხე თავში ნაბუქოდონოსორის სიმბოლიკით წარმოქმნილი სასაზღვრო ნიშნებია: ძვ. წ. 723 წელი, 538, 1798 („აღსასრულის ჟამი“) და 1844 წლის 22 ოქტომბერი.

დანიელის წიგნის პირველი თავის მილერიტული ისტორიის ნიშნულები იწყება იეჰოიაკიმით, რომელიც იმ პირველი უწყების ძალმოსილების სიმბოლოა, რომელიც „აღსასრულის ჟამს“, 1798 წელს, მოვიდა. პირველი უწყების ძალმოსილება, იეჰოიაკიმით წარმოდგენილი, აღნიშნავს 1840 წლის 11 აგვისტოს. იეჰოიაკიმის დაპყრობა იწყებს ბაბილონის მეფობის სამოცდაათ წელს, რომელიც სრულდება კიროსის ბრძანებულებით. დანიელის პირველი თავი განსაზღვრავს გამოცდის სამსაფეხურიან პროცესს, წარმოდგენილს როგორც საკვების გამოცდა, რომელსაც მოსდევს ხილული გამოცდა და რომელიც დასასრულს აღწევს განმასხვავებელ გამოცდაში. ეს სამი გამოცდა წარმოადგენს 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც ძლევამოსილი ანგელოზი, რომელიც იესო ქრისტეზე ნაკლები პიროვნება არ იყო, ზეციდან ჩამოვიდა პატარა წიგნით, რომელიც იმ დროს ღვთის ხალხს უნდა „ექამა“, ისევე როგორც დანიელმა და სამმა ღირსეულმა კაცმა არჩიეს პარკოსანთა საზრდო ექამათ და არა ბაბილონის საზრდო.

იმ პროცესის მეორე გამოცდა წარმოადგენდა პროტესტანტული ეკლესიების მიერ მილერის უწყების (პირველი ანგელოზის უწყების) უარყოფის გამოვლენას, როდესაც შემდეგ უკვე შესაძლებელი გახდა განსხვავების დანახვა მილერიტულ მოძრაობასა და პროტესტანტულ ეკლესიებს შორის, რომლებმაც მაშინ დაიწყეს თავიანთი წინასწარმეტყველური როლი, როგორც განდგომილმა პროტესტანტიზმმა. ამ ორ კლასს შორის განსხვავება ისეთივე თვალსაჩინო იყო, როგორც დანიელისა და სამი ღირსეულის სხეულის უფრო მშვენიერი და ნასუქი გამოჩენა იმის გამო, რომ ისინი საზრდოობდნენ ზეციური საზრდოთი, ნაცვლად ბაბილონური საკვებისა. ეს განსხვავება მკაფიოდ გამოიკვეთა 1843 წლის ბიბლიური წლის დასასრულს (1844 წლის 19 აპრილს), როდესაც დადგა ათი ქალწულის იგავის დაყოვნების ჟამი.

მესამე გამოცდა, რომელიც გადამწყვეტი გამოცდა იყო, წარმოადგენდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც, სამი წლის შემდეგ, დადგა ის „ჟამი“, როცა თავად ნაბუქოდონოსორმა განიკითხა და დანიელი და სამი ღირსეული ბაბილონის

ბრძენკაცებზე „ათჯერ“ უკეთესებად გამოაცხადა. დანიელის მეოთხე თავის პირველ თავზე დადება წარმოშობს მილერიტული ისტორიის სასიგნალო ნიშნულებს, რომლებიც იწყება 1798 წლის „აღსასრულის დროით“; პირველი ანგელოზის უწყების ძალით აღჭურვით 1840 წლის 11 აგვისტოს; პირველი იმედგაცრუებით 1844 წლის 19 აპრილს; და 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუებით.

მილერიტა ისტორიის განსაზღვრული საგზაო ნიშნების იდენტიფიცირების მიღმა, ეს ორი თავი, როცა „სტრიქონი სტრიქონზე“ ერთიანდება, წარმოსახავს პირველი ანგელოზის უწყებას, განსაზღვრავს ორ გამაპარტახებელ ძალას, რომლებიც ორიათას სამასი დღის საფუძვლოვანი მოძღვრების საგანია, და აგრეთვე დანიელ მეთორმეტეს სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს, რომელიც ყოველთვის ხდება, როცა დანიელის წიგნი იხსნება.

ისინი ასევე მიუთითებენ, რომ ნაბუქოდონოსორი, როგორც 1798 წელს ბრძენთა სიმბოლო, მეოთხე თავში მოცემულ თავის მეორე სიზმართან ერთად, განასახიერებს უილიამ მილერს, რომლის მოძრაობას უნდა ქცეულიყო ჭეშმარიტ პროტესტანტულ რქად. უილიამ მილერის საქმე, რომელიც ადვენტიზმის ფუძემდებლურ ჭეშმარიტებებს წარმოადგენს, წარმოდგენილია აბაკუმის ორ ფიცარზე, და ღმერთმა წარმართა ამ ორივე წმიდა ფიცრის შექმნა.

არსებობდა რამდენიმე წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, რომლებიც მილერმა სწორად ვერ დაინახა, რადგან წინასწარმეტყველური ისტორიის მისმა ხედვითმა წერტილმა არ მისცა მას იმის შეცნობის შესაძლებლობა, რომ არსებობს სამი გამაპარტახებელი ძალა: არა მხოლოდ წარმართობა (გველეშაპი), პაპობა (მხეცი), არამედ განდგომილი პროტესტანტობაც (ცრუ წინასწარმეტყველი). ღვთის განგებულებით, მილერის ის წინასწარმეტყველური გაგებები, რომლებიც ისტორიაში მისი ხედვითი წერტილით იყო შეზღუდული, ჰაბაკუმის ორ წმინდა დაფაზე წარმოდგენილი არ ყოფილა.

დანიელის მეოთხე თავში ნაბუქოდონოსორის მეორე სიზმარი წარმოადგენს უილიამ მილერის მეორე სიზმარს. ორივე სიზმარი შეეხება „შვიდ ჟამს“, ხოლო მილერის სიზმარი მიუთითებს მისი საქმის უარყოფაზე, რომელიც 1863 წელს დაიწყო და ძლიერდება შუალამის ძახილამდე. ორივე სიზმარი მთავრდება გაფანტვის პერიოდის შემდეგ აღდგენილი სამეფოთი. ამ მიზეზით, ვიდრე უშუალოდ განვიხილავდეთ ულაის მდინარის ხილვას, რომელიც 1798 წელს გაიხსნა, ჩვენ განვიხილავთ მილერის მეორე სიზმარს.

„დამესიზმრა, რომ ღმერთმა უხილავი ხელით გამომიგზავნა საოცარი ოსტატობით დამზადებული პატარა სკივრი, სიგრძით დაახლოებით ათი დუიმი და სიგანით ექვსი დუიმი, შავი ხისა და მარგალიტის ოსტატურად ჩასმული მოსართავეებით შემკული. სკივრს გასაღები ჰქონდა მიმაგრებული. მაშინვე ავიღე გასაღები და გავაღე სკივრი; და, ჩემდა გასაოცრად და განსაკვირვებლად, აღმოვაჩინე, რომ იგი სავსე იყო ყოველგვარი სახისა და ზომის სამკაულებით, ბრილიანტებით, ძვირფასი ქვებით, აგრეთვე ყოველგვარი ზომისა და ღირებულების ოქროსა და ვერცხლის მონეტებით, რომლებიც სკივრში თავ-თავის ადგილას მშვენივრად იყო

განლაგებული; და ამგვარად განლაგებულნი ისეთ ნათელსა და დიდებას ირეკლავდნენ, რომელსაც მხოლოდ მზე თუ გაუტოლდებოდა.

„ვიფიქრე, რომ ჩემი მოვალეობა არ იყო ამ საოცარი ხილვით მარტო მე მეტკბო, თუმცა ჩემი გული აღტაცებული იყო მისი შიგთავსის ბრწყინვალეობით, სილამაზითა და ფასეულობით. ამიტომ იგი ჩემს ოთახში, შუა მაგიდაზე დავდგი და შევატყობინე, რომ ყველა, ვისაც სურვილი ექნებოდა, მოსულიყო და ეხილა ამ სიცოცხლეში ადამიანის მიერ ოდესმე ნანახი ყველაზე დიდებული და ბრწყინვალე სანახაობა.

„ხალხმა მოსვლა დაიწყო — თავდაპირველად ცოტანი იყვნენ, მაგრამ თანდათან მრავალრიცხოვან ბრბოდ იქცნენ. როდესაც პირველად ჩაიხედავდნენ ყუთში, განცვიფრებას მიეცემოდნენ და სიხარულით შეჰყვირებდნენ. მაგრამ როცა მაყურებელთა რიცხვი გაიზარდა, ყველამ ძვირფასეულობის აშლა დაიწყო — ყუთიდან იღებდნენ მათ და მაგიდაზე ფანტავდნენ. მე დავიწყე ფიქრი, რომ პატრონი კვლავ მომთხოვდა ყუთსაც და ძვირფასეულობასაც ჩემი ხელიდან; და თუ მათ გაფანტვის ნებას მივცემდი, ვეღარასოდეს შევძლებდი მათ ისევ თავიანთ ადგილებზე დამელაგებინა ყუთში, როგორც უწინ; და ვგრძნობდი, რომ ვერასოდეს შევძლებდი ამ პასუხიმგებლობის ტარებას, რადგან ის უზომოდ იქნებოდა. მაშინ დავიწყე ხალხის მუდართი თხოვნა, არ შეხებოდნენ მათ და არ ამოეღოთ ისინი ყუთიდან; მაგრამ რაც უფრო ვვედრებოდი, მით უფრო ფანტავდნენ; და ახლა ისე ჩანდა, რომ ისინი მთელ ოთახში ფანტავდნენ მათ — იატაკზე და ოთახში მდგომ ავეჯის ყოველ საგანზე.

„შემდეგ დავინახე, რომ ნამდვილ ძვირფას ქვებსა და მონეტებს შორის მათ მიმოეფანტათ ურიცხვი რაოდენობის ყალბი ძვირფასი ქვები და ყალბი მონეტა. მათი მდაბალი საქციელისა და უმადურობის გამო დიდად აღვშფოთდი და ამისთვის ვამხელდი და ვკიცხავდი მათ; მაგრამ რაც უფრო მეტად ვამხელდი, მით უფრო მეტად აფანტავდნენ ისინი ყალბ ძვირფას ქვებსა და ცრუ მონეტას ნამდვილთა შორის.“

„მაშინ ჩემი ბუნებითი სული შეწუხდა, და დავიწყე ხორციელი ძალის ხმარება, რათა ისინი ოთახიდან გამეძეებინა; მაგრამ ვიდრე ერთს გავაძეევდდი, სამი სხვა შემოდოდა და მოჰქონდათ ჭუჭყი, ნაფხეკები და ქვიშა და ყოველგვარი ნაგავი, ვიდრე მათ არ დაფარეს ყოველი ჭეშმარიტი ძვირფასეულობა, ალმასები და მონეტები, ისე რომ ყოველივე მხედველობიდან იქნა დაფარული. მათ აგრეთვე ნაკუწებად აქციეს ჩემი კასეტკა და მისი ნაწილები ნაგავში მიმოფანტეს. მეგონა, არავინ აქცევდა ყურადღებას ჩემს მწუხარებასა და ჩემს რისხვას. სრულიად გულმოკლებული და სასოწარკვეთილი გავხდი, და ჩამოვჯექი და ვტიროდი.

„როცა ამგვარად ვტიროდი და ვგლოვობდი ჩემს დიდ დანაკარგსა და პასუხისმგებლობას, გამახსენდა ღმერთი და მხურვალედ ვილოცე, რომ მას ჩემთვის დახმარება მოევილინა. იმწამსვე კარი გაიღო და ერთი კაცი შევიდა ოთახში, რის შემდეგაც ყველა ხალხი გავიდა იქიდან; ხოლო მან, ხელში მტვრის საწმენდი ჯაგრისი ეჭირა, გააღო ფანჯრები და დაიწყო ოთახიდან მტვრისა და ნაგვის გამოგვა.“

„მე ვღალადე მას, რომ თავი შეეკავებინა, რადგან ნანგრევებს შორის რამდენიმე ძვირფასი სამკაული იყო მიმოფანტული.“

მან მითხრა: „ნუ გეშინია“, რადგან იგი „მათზე იზრუნებდა“.

„შემდეგ, როცა ის მტვერსა და ნაგავს, ყალბ ძვირფასეულობასა და ყალბ მონეტებს ხვეტდა, ყოველივე ღრუბელივით აიწია და ფანჯრიდან გავიდა, და ქარმა წაიღო ისინი. ამ ფუსფუსში ერთი წამით თვალები დავხუჭე; როცა გავახილე, მთელი ნაგავი გამქრალიყო. ძვირფასი ქვები, ბრილიანტები, ოქროსა და ვერცხლის მონეტები, უხვად იყო მიმოფანტული მთელ ოთახში.

შემდეგ მან მაგიდაზე დადო ზარდახშა, წინაზე ბევრად უფრო დიდი და მშვენიერი, და მუჭებით აკრიფა სამკაულები, ბრილიანტები, მონეტები, და ჩაყარა ისინი ზარდახშაში, ვიდრე ერთიც აღარ დარჩა, თუმცა ზოგიერთი ბრილიანტი ქინძისთავის წვერზე დიდი არ იყო.

„შემდეგ მან მომიწოდა, რომ „მოვსულიყავი და მენახა“.“

„სარკოფაგში ჩავიხედე, მაგრამ ჩემმა თვალებმა ამ ხილვისაგან მოიბრმავეს. ისინი თავიანთ უწინდელ დიდებაზე ათმაგად ბრწყინავდნენ. მეგონა, ქვიშაში იყვნენ გასუფთავებულნი იმ ბოროტ ადამიანთა ფეხებით, რომლებმაც გაფანტეს ისინი და მტვერში გათელეს. ისინი სარკოფაგში მშვენიერი წესრიგით იყვნენ დალაგებულნი, თითოეული თავის ადგილზე, ისე, რომ სრულიად არ ჩანდა იმ კაცის ხელის კვალი, რომელმაც იქ ჩაყარა ისინი. სიხარულისგან შევცვირე, და იმ შეძახილმა გამომადვიდა.“ Early Writings, 81–83.

ჩვენ მივუბრუნდებით მილერის სიზმარს მომდევნო სტატიაში.

შემდეგი არის უილიამ მილერის მეორე სიზმრის შესავალი, დაწერილი ჯეიმს უაითის მიერ, როდესაც მან მილერის სიზმარი Advent Herald-ში გამოაქვეყნა.

„შემდეგი სიზმარი გამოქვეყნდა Advent Herald-ში ორ წელზე მეტი ხნის წინ. მაშინ დავინახე, რომ იგი მკაფიოდ აღნიშნავდა ჩვენს წარსულ მეორე მოსვლის გამოცდილებას და რომ ღმერთმა ეს სიზმარი გაფანტული სამწყსოს საკეთილდღეოდ მისცა.

„უფლის დიდი და საშინელი დღის მოახლოების ნიშნებს შორის ღმერთმა სიზმრები დაადგინა. იხილეთ იოელი 2:28–31; საქმეები 2:17–20. სიზმრები შეიძლება სამი გზით მოვიდეს: პირველი, „საქმეთა სიმრავლისგან.“ იხილეთ ეკლესიასტე 5:3. მეორე, მათ, ვინც სატანის უწმინდური სულისა და ცდუნების ქვეშ არიან, მისივე ზემოქმედებით შეიძლება ჰქონდეთ სიზმრები. იხილეთ მეორე რჯული 8:1–5; იერემია 23:25–28; 27:9; 29:8; ზაქარია 10:2; იუდა 8. და მესამე, ღმერთი ყოველთვის ასწავლიდა და კვლავაც ასწავლის თავის ხალხს მეტ-ნაკლებად სიზმრების მეშვეობით, რომლებიც ანგელოზთა და სულიწმიდის მოქმედებით მოდის. ისინი, ვინც ჭეშმარიტების ნათელ შუქში დგანან, შეიცნობენ, როდის აძლევს მათ ღმერთი სიზმარს; და ასეთნი არ იქნებიან მოტყუებულნი და ცრუ სიზმრებით გზას აცდენილნი.“

„და მან თქვა: ისმინეთ ახლა ჩემი სიტყვები; თუ თქვენ შორის იქნება წინასწარმეტყველი, მე, უფალი, ხილვაში გამოვეცხადები მას და სიზმარში ვილაპარაკებ მასთან.“ რიცხვნი 12:6. თქვა იაკობმა: „უფლის ანგელოზი მელაპარაკა მე სიზმარში.“ დაბადება 31:2. „და ღმერთი მოვიდა ლაზარს არამელთან ღამით სიზმარში.“ დაბადება 31:24. წაიკითხეთ იოსების სიზმრები, [დაბადება 37:5–9], და შემდეგ მათი აღსრულების საინტერესო ამბავი ეგვიპტეში. „გიბეონში უფალი გამოეცხადა სოლომონს ღამით სიზმარში.“ 3 მეფეთა 3:5. დანიელის მეორე თავის დიდი და მნიშვნელოვანი ქანდაკება სიზმარში იქნა მიცემული, აგრეთვე მეშვიდე თავის ოთხი მხეცი და სხვ. როდესაც ჰეროდე ჩვილი მაცხოვრის დაღუპვას ცდილობდა, იოსებს სიზმარში მიეცა გაფრთხილება, რომ ეგვიპტეში გაქცეულიყო. მათე 2:13.

„და იქნება უკანასკნელ დღეებში, ამბობს ღმერთი, რომ მოვაფენ ჩემს სულს ყოველ ხორციელზე; და იწინასწარმეტყველებენ თქვენი ძენი და თქვენი ასულნი, და თქვენი ჭაბუკნი ხილვებს იხილავენ, და თქვენი მოხუცნი სიზმრებს იხილავენ.“ საქმეები 2:17.

„წინასწარმეტყველების ნიჭი, სიზმრებითა და ხილვებით, აქ სულიწმიდის ნაყოფად არის წარმოდგენილი, და უკანასკნელ დღეებში საკმარისი სახით უნდა გამოვლინდეს, რათა ნიშანი შეადგინოს. იგი სახარებისეული ეკლესიის ერთ-ერთ ნიჭს წარმოადგენს.

„და მან მისცა ზოგნი მოციქულებად, ზოგნი — წინასწარმეტყველებად, ზოგნი — მახარებლებად, ზოგნი — მწყემსებად და მოძღვრებად; წმიდათა სრულყოფისათვის, მსახურების საქმისათვის, ქრისტეს სხეულის აღსაშენებლად.“ ეფესელთა 4:11–12.

„და ღმერთმა დაადგინა ზოგნი ეკლესიაში: პირველად მოციქულნი, მეორედ კი წინასწარმეტყველნი“ და სხვ. 1 Corinthians 12:28. „ნუ შეურაცხყოფთ წინასწარმეტყველებს.“ 1 Thessalonians 5:20. იხილეთ აგრეთვე Acts 13:1; 21:9; Romans 7:6; 1 Corinthians 14:1, 24, 39. წინასწარმეტყველნი ანუ წინასწარმეტყველებანი ქრისტეს ეკლესიის აღსაშენებლად არიან; და ღვთის სიტყვიდან არავითარი მტკიცებულება არ შეიძლება იქნეს წარმოდგენილი იმისა, რომ ისინი უნდა შეწყვეტილიყვნენ მანამდე, ვიდრე მახარებელნი, მწყემსნი და მოძღვარნი შეწყვეტილიყვნენ. მაგრამ, ამბობს მოპასუხე, „იმდენი ცრუ ხილვა და სიზმარია ყოფილა, რომ მსგავს რამეზე ვერავითარ ნდობას ვერ ვიქონიებ.“ მართალია, სატანას თავისი ყალბი მიმზადველობა აქვს. მას ყოველთვის ჰყავდა ცრუ წინასწარმეტყველნი, და უეჭველად შეიძლება ველოდეთ მათ ახლაც, მისი ამ უკანასკნელი ჟამის საცდურისა და ტრიუმფისას. ისინი, რომელნიც ასეთ განსაკუთრებულ გამოცხადებებს უარყოფენ იმის გამო, რომ არსებობს ყალბი, იმავე საფუძვლით შეიძლება კიდევ ერთი ნაბიჯით შორს წავიდნენ და უარყონ, რომ ღმერთს ოდესმე გამოუცხადებია თავი ადამიანისთვის სიზმარში ან ხილვაში, რადგან ყალბი ყოველთვის არსებობდა.

„სიზმრები და ხილვები ის საშუალებაა, რომლის მეშვეობითაც ღმერთმა თავი გამოუცხადა ადამიანს. ამ საშუალებით ელაპარაკებოდა იგი წინასწარმეტყველებს;

მან წინასწარმეტყველების ნიჭი სახარების ეკლესიის ნიჭთა შორის დაადგინა და სიზმრები და ხილვები სხვა ნიშნებთან ერთად „უკანასკნელი დღეების“ ნიშნებად შერაცხა. ამინ.

„ჩემი მიზანი ზემოთქმულ შენიშვნებში იყო, რომ საღვთო წერილის თანახმად მომეხსნა წინააღმდეგობანი და მკითხველის გონება მომემზადებინა შემდეგისათვის.“ ჯეიმზ უაიტი.